

Sygn. akt II Ca 316/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSO Paweł Hochman SSO Wojciech Rychliński
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu (...) w P..

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 26 lutego 2015 roku, sygn. akt I C 359/14

oddala apelację i zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu (...) w P. kwotę 300,00 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 316/15

UZASADNIENIE

Powód H. (...), Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu (...) w P. kwoty 4426,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu (...) w P.w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda H. (...), Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu (...) w P. kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 31 stycznia 2014 r. (...) Sp. z o.o. w W. działając w charakterze dzierżawcy zawarł ze (...) spółką utworzoną zgodnie z prawem cypryjskim z siedzibą w E. ramową umowę poddzierżawy. Zgodnie z tą umową (...) Sp. z o.o. przyjął do użytkowania i pobierania pożytków w zamian za czynsz urządzenia do gier rozrywkowych. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, począwszy od wydania urządzeń. W umowie z dnia 27 maja 2010 r. strony ustaliły wysokość czynszu dzierżawnego na kwotę 679 zł od każdego urządzenia, a następnie aneksem obniżyły jego wysokość do kwoty 100 zł miesięcznie od 1 sierpnia 2013 r.

W dniu 19 lutego 2013 r. (...) Sp. z o.o. zawarł z R. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę dzierżawy części lokalu o powierzchni 3 m⁽²⁾ pod instalację urządzenia do gier. Zgodnie z umową (...) Sp. z o.o. zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania wydzierżawiającemu czynszu dzierżawnego w wysokości 400 zł płatnego od chwili uruchomienia urządzeń miesięcznie z dołu do 10 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. (...) Sp. z o.o. miał wykorzystywać przedmiot dzierżawy na zainstalowanie i eksploatację urządzeń: (...) oraz (...).

(...) Sp. z o.o. nie dysponował koncesjami ani zezwoleniami, jakie są konieczne do prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych.

W dniu 10 maja 2013 r. funkcjonariusze Urzędu (...) wP. przeprowadzili kontrolę w barze (...) wP. w zakresie przestrzegania urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą o grach hazardowych z 19 listopada 2009 r. Kontrola ta ujawniła naruszenia ustawy o grach hazardowych, w związku z czym kontrolowane urządzenia o nazwie (...) oraz (...) jako automaty służące do gier hazardowych zostały zatrzymane jako dowód w sprawie.

Postanowieniem z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie sygn. akt Ko 29/13 kks prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. zatwierdził zatrzymanie rzeczy przeprowadzone w dniu 10 maja 2013 r. w postaci automatów do gier (...) oraz (...).

(...) Sp. z o.o. wniósł zażalenie od powyższego postanowienia.

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt II Kp 267/13. (...) Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Postanowieniem w przedmiocie dowodów z dnia 19 lipca 2013 r. w sprawie sygn. akt (...) zastępca Naczelnika Urzędu (...) w P. uznał za dowody rzeczowe: automat do gier (...) o numerze (...) wraz z zawartością, automat do gier (...) o numerze (...) wraz z zawartością, klucze do automatów (...) o numerze (...) oraz (...) o numerze (...) oraz umowę dzierżawy powierzchni.

(...) Sp. z o.o. wniósł zażalenie od powyższego postanowienia.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt II Kp 322/13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie tryb. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z dziedziny informatyki, telekomunikacji i automatów do gier z dnia 30 grudnia 2013 r. przedmiotowe automaty służą do celów komercyjnych — warunkiem uruchomienia automatów jest zakredytowanie ich przez grającego gotówką w wysokości zależnej od ilości punktów przeznaczonych na rozgrywanie udostępnionych gier losowych, badane automaty umożliwiają rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r.). Badane urządzenia spełniają kryteria automatów do gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. Dz.U. Nr 201. poz. 1540).

Postępowanie w sprawie (...) zostało połączone ze śledztwem o sygnaturze (...) Do chwili obecnej nie przedstawiono w przedmiotowym śledztwie zarzutów odpowiedzialnym za urządzenie gier na automatach z ramienia spółki (...) Sp. z o.o.

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie spór dotyczył legalności ingerencji pozwanego w uprawnienia władcze powoda co do przedmiotowych automatów. Koniecznym zatem było dokonanie oceny, czy działanie funkcjonariuszy organów celnych miało umocowanie w przepisach prawa.

Działalność związana z hazardem podlega ścisłej reglamentacji i kontroli ze strony Państwa. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 3 ust. 1 ustawy o grach hazardowych urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Oznacza to, że działalność w zakresie jakiegokolwiek gry losowej, zakładu wzajemnego, czy też gry na automacie, która prowadzona jest w sprzeczności z przepisami ustawy, jest działalnością nielegalną. Tym samym przestępstwo stypizowane w art. 107 kks, mógł popełnić ten, kto m.in. urządzał i prowadził gry wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych lub warunkom koncesji lub zezwolenia. W kontekście znamienia gry na automacie nie wolno zapominać o treści art. 53 § 35a kks wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2010 r., nakazującego przez to pojęcie rozumieć również termin „gra na automacie o niskich wygranych” w jego prawnohazardowym kształcie. W ten sposób desygnatem komentowanego znamienia jest również gra niskohazardowa.

W ocenie Sądu I instancji postępowanie kontrolne oraz stanowiące jego kontynuację postępowanie przygotowawcze przeciwko stronie powodowej prowadzone przez finansowy organ dochodzeniowy wykonywane było zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury administracyjnej i karnej.

Służbie Celnej zgodnie z dyspozycją poszczególnych przepisów art. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o służbie celnej (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1404) powierzono kompleks zadań wynikających z ustawy o grach hazardowych: od kompetencji w kwestiach podatkowych, do związanych z udzielaniem koncesji i zezwoleń.

W zadaniach Służby Celnej mieści się też wykonywanie całościowej kontroli w wymienionych powyżej dziedzinach, a także - co istotne w realiach niniejszej sprawy - w zakresie przestrzegania przepisów regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych.

W niniejszej sprawie funkcjonariusze celni byli uprawnieni, z mocy art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o służbie celnej, do kontroli polegającej na sprawdzeniu prawidłowości przestrzegania przepisów prawa regulujących urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, o których mowa w ustawie o grach hazardowych oraz zgodności tej działalności z udzieloną koncesją lub zezwoleniem oraz zatwierdzonym regulaminem. Wykonując kontrolę mogli przeprowadzać w uzasadnionych wypadkach w drodze eksperymentu, doświadczenia lub odtworzenia możliwości gry na automacie, gry na automacie o niskich wygranych lub gry na innym urządzeniu (art. 32 ust. 1 pkt 13 u.s.c.) oraz zabezpieczać zebrane dowody (art. 32 ust. 1 pkt 14 u.s.c). Rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie lub podlegające zajęciu w celu zabezpieczenia kar majątkowych, środków karnych o charakterze majątkowym albo roszczeń o naprawienie szkody mogą być odebrane bez uprzedniej decyzji procesowej sądu lub prokuratora tylko w wypadkach niecierpiących zwłoki (art. 217 § 1 kpk). Jednak z obowiązkiem uzyskania następczo zatwierdzenia czynności (art. 217 § 3 kpk w związku z art. 220 § 3 kpk).

W dniu 10 maja 2013 r. funkcjonariusze Urzędu (...) w P. zatrzymali automaty po ujawnieniu faktu urządzania przez powoda gier na automatach bez prawem wymaganej koncesji lub zezwolenia. Uzyskali zatwierdzenie tej czynności przez prokuratora. Zatwierdzenie to pomimo zaskarżenia przez powoda zostało przez Sąd utrzymane w mocy. Opinia biegłego wydana w toku postępowania przygotowawczego wprost stwierdza, iż zatrzymane automaty spełniają przesłanki uznania ich za podlegające ustawie o grach hazardowych.

Funkcjonariusze Urzędu (...) w P., wykrywając automaty do gier rodzące podejrzenie objęcia ustawą o grach hazardowych bez koncesji i zezwoleń, mieli prawo powziąć wątpliwości co do legalności ich działania, co z kolei wymagało ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony przez ustawę. Podejmując określone działania kontrolne w działali oni w oparciu o przepisy ustawy o Służbie Celnej i przepisy wykonawcze, a zakres ich uprawnień

poszerzały dodatkowo przepisy kodeksu postępowania karnego. Automaty zostały zatrzymane jako dowody rzeczowe w rozumieniu art. 217 kpk Wskazane wyżej przepisy bezsprzecznie są przepisami obowiązującymi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Sądu Rejonowego czynności funkcjonariuszy celnych były związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków i nie miały cech bezprawności, jako że znajdowały umocowanie w obowiązujących przepisach.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska strony powodowej, jakoby w czasie podejmowania przez funkcjonariuszy pozwanego czynności procesowych nie obowiązywał przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych wobec braku jego notyfikacji Komisji Europejskiej.

W jego ocenie przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h. nie można uznać za „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 Dyrektywy 98/34/WE, a w konsekwencji brak jest podstawy do ustalenia niemożności stosowania dyspozycji art. 89 ust. 1 u.g.h. jako przepisu niezgodnego z prawem unijnym. Dodatkowo podniósł, że dopuszczalność wprowadzania przez państwa członkowskie określonych ograniczeń w sektorze hazardowym na gruncie prawa unijnego oraz ich przesłanki rozpatrywać należy w świetle podstawowych zasad i wolności zawartych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Traktat Rzymski: wersja skonsolidowana Dz. Urz. UE C 115 z 9 maja 2008 r.).

Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że wszczęcie przez upoważnione organy ścigania postępowań przygotowawczych o przestępstwo z art. 107 § 1 kks, a następnie podejmowanie przez nie określonych czynności procesowych, mających na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego, jeśli tylko istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, nie mogą być uznane za zachowania bezprawne w świetle art. 417 § 1 kc.

Z tych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako niezasadne. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości.

W apelacji zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 217 § 1 kpk w związku z art. 2 § 1 pkt 1 kpk i art. 30 ust. 1 i ust. 2, art. 2 ust. 1 pkt 4-6, art. 32 ust. 1 pkt 13 i pkt 14 oraz art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27.08.2009 r. o Służbie Celnej, przez przyjęcie, że proceduralne normy zawarte w kpk określone jak wyżej oraz powołane przepisy ustawy z dnia 27.08.2009 r. o Służbie Celnej, mogą być odczytywane jako źródło samoistnych uprawnień funkcjonariuszy celnych do dowolnego zatrzymania dowolnej rzeczy, w oderwaniu od tego, czy istnieje skuteczna prawnie (nadająca się do zastosowania przez organy władzy publicznej) norma prawa materialnego typizująca zespół znamion czynu zabronionego, pod kątem której funkcjonariusze dokonują zatrzymania,

2. rażące naruszenie art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w związku z art. 1 pkt 11 oraz art. 8 ust. 1 Dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 02.06.1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (dalej Dyrektywa 98/34/WE) w kształcie wiążąco zinterpretowanym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), polegające na przyjęciu, że przepisy krajowe zakazujące urządzania gier na automatach poza obszarem kasyn gry nie mają charakteru technicznego, podczas gdy kwestia ta została już przesądzona w orzecznictwie TSUE składającym się na część wspólnotowego porządku prawnego (acquis communautaire), tj. w sentencji wyroku TSUE z dnia 26.10.2006 r. C 65/05 oraz w pkt 24 i pkt 25 orzeczenia TSUE z dnia 19.07.2012 r. w sprawach połączonych C - 213/11, C - 214/11 i C - 217/11, gdzie Trybunał przyjął jedynie analogię w dokonanej przezeń wykładni prawa unijnego do wskazanej wcześniej w sentencji wyroku TSUE z dnia 26.10.2006 r. C -65/05,

3. rażące naruszenie art. 107 § 1 kks w związku z art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19.1.2009 r o grach hazardowych (UGH) oraz w związku z art. 1 pkt 11 i art. 8 ust. 1 Dyrektywy 98/34/WE przez przyjęcie, że prowadzenie

czynności karno - procesowych, w tym czynności zatrzymania rzeczy w zakresie czynu stypizowanego w sankcjonującej normie art. 107 kks, było czynnościami zgodnymi z prawem, w sytuacji gdy sankcjonowane normy zawarte w ustawie z dnia 19.11.2009 r o grach hazardowych zakazujące urządzania gier na automatach poza terenem kasyn gry takie jak art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 cyt. ustawy, są przepisami technicznymi w rozumieniu Dyrektywy 98/34/WE niezdatnymi do stosowania przez organy władzy publicznej (mimo ich formalnego obowiązywania), ustawa o grach hazardowych w ogóle nie przewiduje obowiązku ubiegania się o uzyskanie zezwolenia/koncesji oraz rejestracji automatów przy rozpoczynaniu począwszy od 01.01.2010 r. działalności w zakresie urządzania gier na automatach poza terenem kasyn gry, a z uwagi na blankietowy charakter przepisu art. 107 § 1 kks, brak możliwości stosowania przez krajowe organy władzy publicznej sankcjonowanych norm zawartych w ustawie o grach hazardowych dekompletuje zespół znamion czynu zabronionego opisanego w art. 107 § 1 kks,

4. naruszenie art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w związku z art. 8 ust. 1 Dyrektywy 98/34/WE w kształcie wiążącą zinterpretowanym w orzecznictwie TSUE, przez ich niezastosowanie, a w rezultacie przyjęcie błędnej konstatacji, że obowiązkiem każdego krajowego organu władzy publicznej (w tym sądów) nie jest niestosowanie przepisów technicznych nienotyfikowanych Komisji Europejskiej,

5. rażące naruszenie art. 8 ust. 1 i art. 1 pkt. 11 Dyrektywy 98/34/WE w kształcie autorytatywnie zinterpretowanym w orzecznictwie TSUE w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 91 ust. 3 Konstytucji RP przez przyjęcie, że sądy nie mogą odmawiać stosowania przepisów technicznych zawartych w ustawie z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych, podczas gdy w świetle wykładni nadrzędnego prawa wspólnotowego ustalonej w wiążącym orzecznictwie TSUE, obowiązkiem każdego sądu krajowego jest odmowa zastosowania obowiązującego przepisu technicznego nienotyfikowanego Komisji Europejskiej jako pozostającego w sprzeczności z nadrzędnym prawem unijnym,

6. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 87 i art. 91 oraz art. 7 i art. 9 Konstytucji RP polegające na przyjęciu, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przesłanka „niezgodnego z prawem działania" funkcjonariusz przy wykonywaniu władzy publicznej, co spowodowało się do wadliwego określenia przez Sąd I instancji konstytucyjnych źródeł prawa obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej z pominięciem źródeł prawa Unii Europejskiej, które zgodnie z art. 87 i art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowią źródła prawa powszechnie obowiązującego w Polsce i których przestrzeganie stanowi w świetle art. 7 oraz art. 9 Konstytucji obowiązek wszystkich organów władzy państwowej - co prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim nieprawidłowo określił stan prawny mający zastosowanie w sprawie, w istocie uznając kwestię prawa Unii za pozostającą bez znaczenia dla rozpatrywanej sprawy i w konsekwencji nieprawidłowo ocenił wypełnienie przesłanki niezgodnego z prawem działania funkcjonariuszy przy wykonywaniu władzy publicznej,

7. naruszenie art. 417 § 1 KC przez przyjęcie, że bezprawność zachowań w rozumieniu cyt. przepisu „należy rozumieć wąsko", podczas gdy wynikająca z art. 417 § 1 KC przesłanka niezgodności z prawem powinna być rozumiana jako sprzeczność działania lub zaniechania z porządkiem prawnym sensu largo, co wyklucza możliwość jakiegokolwiek dyferencjacji skali czy stopnia bezprawności zachowania,

8. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 3 kpc, art. 232 zd. pierwsze kpc, art. 227 kpc w związku z art. 217 § 1 i § 3 kpc oraz art. 278 § 1 kpc przez potraktowanie jako bezskutecznej inicjatywy dowodowej powoda przez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny księgowości na okoliczność ustalenia wysokości szkody wyrządzonej powódce w następstwie nielegalnego zatrzymania urządzeń stypizowanych w pozwie w sprawie o sygn. I C 359/14, w sytuacji gdy wniosek ten mógł służyć pełnemu zbadaniu okoliczności istotnych z perspektywy rozstrzygnięcia sprawy.

W konkluzji apelacji wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu (...) w P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 4.426,33 zł wraz z należnymi ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu (...) w P. wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest uzasadniona.

Na wstępie podnieść należy, że stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy w ocenie Sądu II instancji jest prawidłowy, albowiem znajduje pełne potwierdzenie w przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Strona powodowa wywiodła swe roszczenie w stosunku do strony pozwanej na podstawie przepisu art. 417 § 1 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. W związku z powyższym trafnie podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji, że przesłanka niezgodności z prawem nie jest warunkowana stwierdzeniem winy, ale wymaga wykazania bezprawności.

Z uwagi na zaprezentowane stanowiska stron w sprawie, to spór sprowadza się do ustalenia czy działania funkcjonariuszy strony pozwanej w uprawnienia władcze strony powodowej co do przedmiotowych automatów do gry znajdowało oparcie w przepisach obowiązującego prawa.

W związku z powyższym obowiązkiem Sądu Rejonowego było dokonanie oceny zgodności działań podjętych przez funkcjonariuszy strony pozwanej z właściwymi normami kompetencyjnymi służby celnej, przepisami kodeksu postępowania karnego i kodeksu karnego skarbowego. Taka ocena działania funkcjonariuszy strony pozwanej w stosunku do powoda przez Sąd I instancji została w niniejszej sprawie przeprowadzona.

Sąd Okręgowy podziela wywiedzione przez sąd meriti z tej oceny wnioski.

Stosownie do treści art. 6 ust 1 ustawy o grach hazardowych (w skrócie u.g.h.) działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Przepis zaś art. 14 ust. 1 u.g.h. stanowi, że urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry. Przepisy wyżej cytowane stanowią podstawę do stosowania sankcji karnych wskazanych w ustawie kodeks karny skarbowy tj. w art. 107.

Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że funkcjonariusze strony pozwanej przeprowadzając kontrole w Barze (...) w P. stwierdzili, że strona powodowa nie posiadała wymaganej koncesji na prowadzenia kasyna gry. W związku z powyższym do zatrzymanie automatów do gry doszło po ujawnieniu przez funkcjonariuszy strony pozwanej faktu urządzania przez stronę powodową gier na automatach bez prawem wymaganej koncesji. Strona powodowa kwestionowała w prowadzonym śledztwie fakt zatrzymania w/w automatów do gry jednak bezskutecznie. Zażalenie bowiem strony powodowej na czynność prokuratora zostało postanowieniem z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie II Kp 322/13 przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. nie uwzględnione.

Zasadnie wywiódł Sąd I instancji w tym stanie rzeczy, że działanie funkcjonariuszy strony pozwanej było prawidłowe, albowiem związane było z wypełnianiem przez nich obowiązków ustawowych. Tak realizowane działania przez funkcjonariuszy strony pozwanej nie mogą być uznane za bezprawne, co zasadnie uznał Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska strony powodowej zaprezentowanego w niniejszej sprawie, że w czasie podejmowania przez funkcjonariuszy strony powodowej czynności procesowych nie obowiązywał przepis art. 14 ust 1 u.g.h. z uwagi na brak jego notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z Konstytucją RP (art. 91 ust.3) obowiązuje zasada prymatu prawa unijnego przed prawem krajowym w razie kolizji norm prawa krajowego z prawem unijnym. Jednak istnienie w prawie krajowym normy kolidującej z normą unijną nie powoduje automatycznie nieważności unormowania krajowego. Polskie sądy samodzielnie rozstrzygają kwestie prawne i są niezawisłe, ale podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji) co oznacza, że nie mogą samoistnie stwierdzić niezgodności danego przepisu ustawy z umową międzynarodową, czy z Konstytucją. Sądy są obowiązane przestrzegać norm ustawowych ta długo, dopóki ustawa nie utraciła mocy obowiązującej.

W niniejszej sprawie decydujące znaczenie ma przede wszystkim wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.03.2015 r., w sprawie P4/14 który orzekł, że art. 14 ust 1 i art. 89 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 127, poz. 857, z 2011r. Nr 106, poz. 622 i Nr 134, poz. 779, z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1717) **są zgodne z art. 2 i art. 7 w związku z art. 9 konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 20 i art. 22 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji** – patrz Dz. U. poz. 369. Oznacza powyższe, że przepisy w/w ustawy o grach hazardowych do których nawiązuje przepis art. 107 §1 k.k.s. nadal obowiązują. Wszczęcie przez upoważnione organy Państwa stosownych postępowań przygotowawczych o to przestępstwo, a następnie podejmowanie przez nie określonych czynności procesowych, mających na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania karnego, o ile istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, nie może być uznane za działanie bezprawne w rozumieniu przepisu art. 417 § 1 k.c.

Podniesione przez autora apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy *expressis verbis* wskazanych przepisów prawa procesowego, jak i materialnego w ocenie Sąd II instancji nie są zasadne i wobec powyższego nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Skoro zaskarżony wyrok odpowiada prawu, dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono stosownie do jej wyników, a to z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c.